

strømmede der jo ikke faa Adresser herind, og saa til Udvalget, og Sagen syntes altsaa at have vaart en Del Interesse. Men i Aar synes denne Interesse at være rent borte. Pressen refererer Betænkningen saa sparsomt, at de, der ikke ere inde i Sagen, intet kunne lære af disse Referater, og de, der kjende Noget til Sagen, ikke have den mindste Veiledning deraf, og uagtet der jo forestaar en indgribende Omordning af disse Sygekasser, hører man intet fra de paagjældende Interessenter. Det er vel af den Grund, at disse mene, at nu, da der er blevet forhandlet om Sagen i 15 Aar, uden at man er naaet videre, end man er, og der tilmed nu er skudt et andet Spørgsmaal ind i Forhandlingerne, vil der ikke komme Noget ud deraf denne Gang heller. Publikum trættes, og jeg beklager det, som sagt, netop fordi jeg mener, at ved et Lovforslag af denne Art, og saa under den her foreslaede Ordning, der griber saa dybt ind i Sygekasseinstitutionen, og i det Hele berører saa mange Interesser, er det nødvendigt for Lovgivningsmagtens frugtbare Virksomhed, at Publikum følger med. Jeg beklager altsaa den Dødsstilhed, som denne Gang hviler over Forhandlingene om denne Sag.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at begrunde de af Mindretallet stillede Endringsforslag. Der er da først Endringsforslagene under Nr. 1 og 2, som jeg godt kan tage under Et Forskæles nemlig Endringsforslaget under Nr. 1, anser jeg det under Nr. 2 for bortfaldet. De hænge sammen og kunde godt have været sammenfattede i eet Forslag. De gaa, som ærede Medlemmer ville se, ud paa, at man ikke skal forlange et større Medlemstal, for at en Sygekasse kan faae Anerkjendelse, end 30. Mindretallet har tilladt sig udførlig at begrunde dette i Betænkningen, og jeg skal derfor ikke nu komme vidtløftig ind paa at motivere dette, men kun bemærke, at det er oplyst, at omtrent $\frac{1}{3}$ af Sygekasserne have under 50 Medlemmer. Gjennemsnittet er 32, og derfor have vi netop valgt Tallet 30. Det er klart, at dersom man vedtager Fler-tallets Forslag, vil denne Tredebel ikke komme med blandt de anerkjendte Sygekasser, forsaavidt man da ikke vil gjøre Undtagelse til Regel, saa at 30 Medlemmer bliver nok, hvorved Anerkjendelsen altsaa overlades til Administrationen. 300 Sygekasser og rimeligvis flere — de Sygekasser, om hvilke man ikke har Oplysninger, høre formodentlig til de smaa — ville ikke komme med, forsaavidt, som sagt, ikke Administrationen gjør en Regel af Undtagelserne. Men vi anse det ikke for heldigt, at Administrationen i saa

mange Tilfælde skal blive nødt til enten at staa en Streg over Andragenderne fra alle disse Sygekasser, eller vælge at behandle dem allesammen under Et som vel faldende udenfor Reglen, men dog skikke sig til Anerkjendelse. Det Første anse vi for meget uheldigt, men vi kunne heller ikke mene, at det Sidste er heldigt, nemlig at Afgjørelsen af en saadan Rækkevidde udelukkende bliver lagt i Administrationens Hænder. Dertil kommer nu, hvad der ogsaa er vigtigt, de Sygekassers Stilling, som i Fremtiden skulle oprettes. Det vil især gjælde de mere udstrakte og tyndt befolkede Egne, navnlig de vestjydske Egne. Jeg skal nævne Thisted Amt, Ringkjøbing Amt, Ribe Amt og fremdeles Hjørring Amt. Lad mig ved den samme Veilighed oplyse, at der i Hjørring Amt kun er 6 Landsygekasser, i Thisted Amt kun 1. Det vil sige, det kan gjerne være, at der er flere, men man veed det ikke. I Ringkjøbing Amt er der 4 Sygekasser paa Landet, og i Ribe Amt 9. Naar man nu betænker, at Befolkningen der er meget spredt — der kan i Kommuner være et Indbyggertal fra 300 til 1,000 og, hvad Fler-tallet jo meget stærkt gjør gjældende, at Sygekasserne tilbøds skulle være en kommunal Indretning — Fler-tallet begrundede jo navnlig sit Forslag om, at Kommunerne skulle udrede et Tilskud derved, at det er Kommunerne, som have Fattigvæsenet under sig — vil man kunne indse, at de territoriale Sygekasser, om jeg maa bruge det Udtryk, nemlig de, som ikke knytte sig til noget Sag eller til Etablissementer og Fabrik anlæg, vanskeligt ville kunne faae mere end 30 Medlemmer. Der er Kommuner, hvor det er en ren Umulighed at komme over dette Tal. Jeg vil tillade mig at spørge det ærede Fler-tal og den ærede Minister, hvorledes de tænke sig, at der i disse spredte Kommuner og tyndt befolkede Egne skal kunne opstaa Sygekasser med over 30 Medlemmer. Den ærede Ordfører bemærkede, saa vidt jeg hørte og forstod ham rigtig, at man var bange for, at de smaa Kasser ikke skulde opfylde deres Forpligtelser, blive insolvente. Men jeg har ikke set, at det er oplyst, at det særlig skulde være de smaa Sygekasser, som være insolvente, eller at mange af dem ere gaaede ind. Det er ikke oplyst om statistisk Vel, og jeg formoder derfor, at det ikke er Tilfældet, saa meget mere som det viser sig, at Forsøgelsen væsentlig er mellem de smaa Sygekasser. Altsaa, baade af Hensyn til de alt bestaaende Sygekasser, der ville komme til at føre en hensigtsværende Tilværelse, dersom man med eet Slag vil udelukke dem fra at faae Anerkjendelse, og af Hensyn til de fremtidige Sygekasser, som i de omtalte